

שבע שנים

"ובחמור הזה האפל נטבעו כתמים של אור"

דליה רביקוביץ

*

שֶׁבַע שָׁנִים בִּינָה וּבִינִי.
שֶׁבַע שָׁנִים הַתְּקִימָת בְּעוֹלָם
וְלַמֶּדֶת לְקֹרֵא לוֹ בָּשֵׁם,
וְאֲנִי נֶעְלָם.

*

כְּשִׁסִּימָת כְּתָה אֶל"ף הֵייתִי עוֹלָל
שְׁמָלָא פִּיּו חֶלֶב וּבִכָּה בְּלִי מְלִים.
כְּשִׁידַעְתָּ קָרָא וּכְתַב, לֹא יָדַעְתִּי בְּכָלֵל
לְדַבֵּר, וּבִקְשִׁי הַפְקָתִי צְלִילִים.

לֹא יָדַעְתִּי אֲזִי לָמָּה הִלֵּלָה מַחְנִיק
אוֹ לָאֵן נֶעְלָמָת אֲמִי בְּצִאֲתָהּ,
וּמִדּוּעַ אָבִי לֹא יָכוֹל לְהַנִּיק
וּמָה יֵשׁ בְּאֶפֶל מְלֻבֵּד בְּעֵתָהּ.

לֹא הָיָה לִי מִשְׁגַּע עַל טִיבוֹ הַמְרִיר
שֶׁל הַבָּכִי. הִבְנֵתִי שִׁישׁ בּוֹ תוֹעֵלָת.
מֵאֲזֵי הוּא מִלֵּא אֶת גְּרוֹנִי כְּמוֹ הָרִיר
שֶׁנֶּזֶל כְּשִׂאשָׁה שׁוֹב חֲמֻקָּה מֵהַדֵּלָת.

*

כְּשִׁחֲגֻגַת בַּת־מִצְוָה עוֹד הֵייתִי בָּגֵן.
בְּעָרוֹץ הַשָּׁנִי כְּתָמִי דָם, אֲלֻנְקוֹת.
לֹא הִחַלְפֵתִי עָרוֹץ. לֹא הֵייתִי מוֹגֵן,
וְרָצִיתִי לְטֹבֵל בַּכָּאֵב בְּלִי לְבָכוֹת.

בְּאַחַד מִיְלָדֵי הַמָּסָךְ הַמִּפְצֵל
שׁוֹב הִיִּיתִי מְקַלֵּיט בַּמִּכְשִׁיר הַיָּשָׁן
סְפוּרִים עַל עוֹד אִישׁ שֶׁנֶּרְצַח אוֹ נֶצֶל
וְעַל אֶלֶף שְׁמֵחוֹת שְׁעוֹלוֹת בְּעֵשֶׁן.

וּבְמִוֹת מִצְאָתִי יָפִי נוֹרָא
כְּמִכְרָה שֶׁל זָהָב, כְּמִלְכָּדֶת פָּאָר,
וְהָאֶפֶל פֶּשֶׁט וְהֵטִיל בִּי מוֹרָא
כְּמוֹ אֶבֶן עַל פִּי הַבְּאֵר.

*

כְּשֶׁפִּשְׁטָה מַדִּים עוֹד הִיִּיתִי קֶטִין,
לֹא זְכוּת בְּחִירָה, כְּמוֹ פְּלִיט.
וְהִיִּיתִי מְכָרָח בְּגָפִי לְהַמְתִּין
עַד שֶׁקָּם בִּי הָעֵז לְהַחֲלִיט –

וְהִשְׁלַתִּי מִמֶּנִּי מֵתוֹךְ מְנוּסָה
אֶת הַחֲמֹר הַזֶּה הָאֶפֶל בְּחִזִּי.
הוּא נִשְׁמַט כְּמוֹ זָנָב, כְּעֵדוּת לְתַבּוּסָה,
לְמַחִיר שְׁשִׁלְמָתִי כְּדִי לְהַחֲזִיק – – –

*

(עֲכָשׁוּ שְׁנֵינוּ יוֹשְׁבִים בְּנוֹסִיעָה.
יֵשׁ מְבֻזָּק חֲדָשׁוֹת. אֶת קֶרְבָּה לְמִכְשִׁיר,
מִחֲלִיפָה תַּחֲנָה. מְנַגִּינָה מִפְצִיעָה
וְהָאוֹר מֵתְרַחֵב וְלוֹפֵת,
כְּמוֹ בִּשְׁיִיר.)